

ENLLÀ passa la música, riu d'espais i de llum,
artèria noble i viva...

¿Quin foc obscur, com a mi, la consum?
¿De quina antiga pàtria dels meus somnis arriba?
Ah, si el seu mateix rumb
fos el de la meva ànima captiva!
Em tanco d'ulls... Però em deixa a la riba.

*

* *

Enllà passa la vida, somni amarg i tenaç...
Per la lluernia mig oberta,
ràpids éssers germans, entre paisatges clars,
fan i desfan una harmonia incerta.
Que és bell aquest món ample, canviant i fugaç!
Dolços els seus camins... —Ànima, ¿saps on vas
mentre els segueixes, pas a pas,
amb una horrible por de trobar-te desperta?—

*
* *

Enllà passa l'amor; enllà, però no tant.

Veu radiant i pàl·lida,

¿ets tu, que ets dintre meu, o l'ombra del teu cant?

Tens les ales de llum, i em cremes, tot cantant.

Qui es fongués, trèmul, dins la teva fuga càlida!

—Ànima, ¿per què peses tant?

Digues, ànima meva, digues:

¿per què tu sola tens la força de durar?

Tot passa, fora tu que tot ho veus passar...

¿Quina llei per a sempre et destrià

de les coses que són tan lluny i tan amigues?—

—Ah, no guaitis enfora! Interior,
sóc jo qui fa la música, i la vida, i l'amor.

2 octubre, 1939.